

Markó Béla
HIDEG CSODA

Kéknek látszik lentről az ég. Vagy kék is?
Nem tudhatom meg sohasem. Hiszen
nem lehet egy időben senki sem
itt is, ott is. De megkísértem mégis

a lehetetlent. Átvitt értelemben.
Nem kétséges, hogy valahol belül
van minden, vagy ott sem, csak felderül,
majd elborul a táj, de képzeletben

csupán, és nem rajtunk kívül történik,
ha történik akármilyen. Mintha végig
csak tőlünk függött volna, hogy fehér

a hó, mi hull reánk, holott a víznek
nincs színe. Kezdem hinni, hogy a színek
bennünk vannak. Akár a nyár s a tél.

NEM TÚLFELŐL

Nem értettem sokáig, hogy az álom
miért csak indulás, nem érkezés.
Eddig nem sikerült soha bejárnom,
amit szerettem volna. Idóm kevés,

beléphetek, de nem fogok kilépni.
Mindig eltévedek. Már annyiszor
megpróbáltam álomban végigélni,
hogy mi jön még. Hiába. Amikor

úgy tűnik, hogy rátok találok végre,
senki sehol. Valami szörnyűségre
gondolhatnék. De nem. Csak valahol

eltévesztettem az irányt. Vagy éppen
ezért is kell álmodnom. Hogy megértsem,
nem túlfelől van a menny s a pokol.

VERSTAN

Akik a kötött formát megtagadják,
azt remélik, hogy hátha nem talál
szabott keretben rájuk a halál,
mintha a romló testet odahagynák,

ahogy egy pillanatra legalább
a rigót is a fütty, hiszen lehullhat
az ágról a madár, már csak a múltat
idézi lent, s emlékét fent a fák

rögtön felejtik, míg egy másodperccel
tovább marad velünk az éneke,
mert nincs a hangszer, de még zeng a reggel,

és én is együtt mozdulok vele,
ha rendelt időből mégis kilépek,
és néhány szóval később érek véget.

ROSSZ VÉGEM LESZ

Előbb-utóbb rossz végem lesz, pedig
azt hittem, elkerülhetem. Kivétel
lehettem volna. Hátha csak telik,
de mégsem múlik el az élet. Éjjel-

nappal ezen dolgoztam. Ne lehessen
majd abbahagyni. Bizonyítani
próbáltam szüntelen. Versenyre keltem
fogyó jövőmmel. Cáfolni, ami

cáfolhatatlan. Ám a szél elül,
és kint ugyanolyan lesz, mint belül.
A fent vagy lent is megszűnik. Se távol,

se közel. S mégis minden változik,
hogy tükre voltam. Mert leáldozik
persze, de már tudomást vett magáról.

Akasha II., 11., 2022
(110 x 100 cm, akril, vászon)